

Energi, identitet och förväntningar

Det här med förväntningar på vad jag som blind klarar av är något som jag ägnat en del tankekraft åt. Många gånger rycker jag på axlarna åt omgivningens inte sällan felaktiga föreställningar och går vidare. Det blir helt enkelt lättast så, för det gör att jag inte låter mig påverkas. Inbillar jag mig i alla fall. Ändå slår det mig ibland att jag nog påverkas mer än jag tror, och att jag kan ha svårt att skilja på vad som är mina oberoende förväntningar och vad som beror på influenser från andra.

När människors föreställningar är långt ifrån verkligheten är rycka-på-axlarna-metoden alldeles utmärkt. Svårare är dock motsatsen, när ”det där går inte, jag är ju blind” blivit en sanning även för mig. För även om jag vuxit upp i en miljö där min självständighet prioriterats har jag som vuxen insett att det finns områden där jag behöver utmana mig för att nå den nivå av oberoende jag vill ha. En inte allt för rolig insikt, men nödvändig, och troligtvis inte unik.

MEN DET FINNS situationer då jag har svårt att sortera mellan fakta och förväntningar. Ta det här med energiåtgång som ett exempel. Det har alltid sagts mig att det tar mer energi att leva med en funktionsnedsättning. Det är på många sätt sant. För min del tar exempelvis förflyttning från A till B påtagligt mer energi än för någon som

”Funderingarna kring vad i mitt liv som påverkas av att jag är blind och vad som inte gör det kan ta mer energi än själva synnedsättningen.

ser. Jag försöker att å ena sidan ge det här den respekt det förtjänar och acceptera att jag är född med vissa förutsättningar som jag behöver rätta mig efter. Men en annan del av mig vill revoltera och bevisa att bara för att jag förväntas ha svårare att få energin att räckta behöver det inte nödvändigtvis vara sant.

Så varför spelar det roll egentligen? Antar att det har med det gamla vanliga att göra. Att det vore skönt att konstatera att jag har ett fullspäckt liv frikopplat från synnedsättningen. Som att det skulle göra en skillnad för energiåtgången. Det gör det förstås inte. Att identifiera var energiläckaget kommer ifrån kan möjligen hjälpa mig att täppa till det, men som principfråga borde det egentligen vara ointressant.

För egen del är det mycket av en identitetsfråga. Det här med att ha en funktionsnedsättning, men inte vara min funktionsnedsättning. Att bevisa för både mig själv och omgivningen att det inte spelar roll att jag avviker från normen. På flera sätt rätt onödigt och snudd på fåfängt, men också något som jag föreställer mig att jag inte är

FOTO: OSCAR OLSSON/SVERIGES PARALYMPISKA KOMMITTÉ

Louise Jannerling

Ålder: 28 år.

Bor: Stockholm.

Bakgrund: Har tävlat i tandemcykling som en del av svenska paralympiclandslaget sedan 2016. Deltog under Paralympics i Tokyo 2021 och Paris 2024. Har två bronsmedaljer från spelen i Tokyo och ett VM-brons.

ensam om att känna. Det kan vara en nyckel till att våga testa mina gränser, men det kan förstås lika gärna vara en piska som kan driva mig och likasinnade över gränsen.

MED ANDRA ORD: funderingarna kring vad i mitt liv som påverkas av att jag är blind och vad som inte gör det kan ta mer energi än själva synnedsättningen. Det handlar väl som med så mycket annat om att hitta en balans. Framför allt att inte göra en större grej av det än det är. Vi är dem vi är och vi har de förutsättningarna vi har.

Många gånger har vi tillräckligt på agendan för att analysera huruvida X leder till Y, eller om de är oberoende av varandra. Det kan ju rent av ta energi. ●

2 TIPS FRÅN LOUISE

1 SNACKS

Dave & Jon's smaksatta dadlar – utmärkt snacks.

2 BÖCKER

Bokserien om de sju systrarna av Lucinda Riley – en perfekt blandning av spänning, kärlek och historia.

